

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Fasti Mariani

**Brunner, Andreas
Pfeffer, Wilhelm**

Antverpiæ, [1659 erschienen] 1660

Martivs.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42032

S. SWIBERTVS EPISC. 1. Martij.

HVjus etiam splendorem multò antè quàm
nasceretur, stella nuntiavit, in matris lectu-
lum visa delabi. Propitium certè fidus in SWIBER-
to Hollandi, Daci, Lotharingi, Brunovicenses,
Fri-

Frisones, Westphali, Saxones, Colonienses aliq;
agnoscunt, ut quibus omnibus fidem ille in su-
perstitionis nocte præluere cœpit, cùm primum
anno quinto decimo inter viros religiosos adle-
ctus fuit, multò magis postea, cùm facere hoc
impositum munus Episcopi iussit. Sed & Nomen
calculo suo Apostoli officium confirmavit, quan-
do vincum à Germanis, misso genio bono, è
carcere eduxit. Testes porrò dicenti accesserunt
præter alios cæci, surdi, muti, dæmones adedò ipsi
& tres demortui; illi sani omnes à Divi manu, hii
vel pulsi, vel in vitam revocati. Atque hos inter
adolefcentem memorant, cui vocabulum Splin-
terus erat. Hic SWIBERTO templum anni super-
structum sacrante, dum cymbâ ludit incautus,
excidit & aquis haustus mœrore Festum diem
contaminat. Parentes alieni à divino cultu de-
functum in fanum proximum inferunt, & frustra
omnibus precibus armatas Martis aures pulsant.
Nimirum vitam ille redderet, qui aufert omnibus.
Quod tamen hujus non potuit, IESU Nomen in-
vocaturn à SWIBERTO potuit, & puer in vitam
revocatus plures à superstitione revocavit. Deni-
que stellanobilis SWIBERTVS cùm diu in terris
egisset, locû suum, ex quo venerat, repetiit. *Ex Str.*

*Etiã infidelis totum se ei debere non ignorat,
quem sui totius non ignorat auctorem: quid ergo ego
qui Deum meum teneo vita mea non solum gratui-
tum largitorem, sed insuper etiam copiosissimum Re-
demptorem, æternum conservatorem? S. Bern. de
dilig. Deo.*

S. CEADDA EPISC. 2. Martii.

Mortem ut ne timeas, time Lector: neque
enim illi olim timent, qui nunc timent; id
quod

quod CEADDA Merciorum & Lindisfanorum in Angliâ Episcopus manifestum faciet. Obiit ille anno post orbem restauratum Septuagesimo secundo supra sexcentimum. Gremium mortuo *MARIE* templum præbuit, ipse agris asylon tumulum suum, cujus pluvius haustus morbidis quamplurimis saluti fuit. Cæterum solitus est, dum vixit, quoties vehementior cælo ventus insurgeret, humi se, abjicere magnisque vocibus *Misericordiam* DEI implorare: jam cælo gravius succensente, & fulgura tonitruaque miscente, ad templum fugere & aram; neque ibi prius sibi à lacrimis temperare, quam iterum Sol rideret. Causam interrogatus, respondit, ex his veluti præludiis æstimate se illum supremum ac decretorium diem. Utique trinitis tunc hominem fulgurantes judicis oculos, & fatalem ab arcu sententiam detonantem laturum. Sed talis CEADDA nunquam magis serenum cælum quam moriens aspexit. Siquidem septem continuis diebus aspectabiles è cælo Angelos habuit, qui ad cæli gaudia invitarent emeritum, utque aures faciles impetrarent: ah! quali musicâ has demulserunt. Ultimò cum iisdem frater CEADDAE adfuit, qui cum nuper ad eò in cælum ivisset, viam scilicet nunc germano monstravit. *Ex Bedâ Histor. Eccl. Gent. Angl.*

Time, ó homo quòd in terribili Iudicio es præsentandus es, in cujus manus horrorendum est incidere, & eo exanimante, quem nihil latet. Si inventa fuerit in te iniquitas, alienandus es ab universitate quietis & gloria, & segregandus à numero Beatorum. S. Bernard. serm. de Noviss.

S. WINWALOCVS C. 3. Martij

EX regio sanguine Anglorum se octum WINWALOCVS vel ex hoc ostendit, quòd puerulus jam omnia præ se despexit, id demum regium ratus non terræ particulam aliquam, sed omnem omninò pedibus mundum subdere. Sed religionem cogitanti obstitit pater, magnum apud filios nomen, & pietatis hodie etiam remora. Dissecit tamen etiam hoc obstaculum fulmen, quod deprehensum in campis patrem tam diu humi affixit, dum filium cælo, & religioni non invideret. In hanc receptus magnis statim ostentis cœpit eminare, Illud, puto, multis non lectu minùs, quàm scriptu nobis jucundum erit. Sororcula WINWALOCI anserem domi habebat familiarem. Huic dum incautus (ut ferè fit) colludit, ecce in vultum delicias facientis hic involat, serratoque osculo oculum exsculpit degluritque, heu! nimis delicatum nequam stomacho cibum. Lusca puella alterum etiam oculum plorando videbatur amissura, cum cælestis Alitis monitu WINWALOCVS supervenit, prædonem oculi anserem medium secat, erutumque oculum loco suo reponit, ipsum etiam anserem ad gregem suum mittit, nimis miri in improbum animal supplicio. Sed quid anseres reprehendimus? libentius audiemur WINWALOCVM laudare, qui centies & nocte, & die in genua se abjicere solitus. cum obitum suum pridie ab Angelo didicisset, fecit mane, & ad aram ipse quoque victima placidissimâ morte procubuit. *Ex Surio.*

*Magna & rara virtus est, ut magna licet operantē
magnum*

magnum te nescias, & manifestum omnibus tuam te solum latere sanctitatem; mirabilem te apparere, & contemptibilem te reputare. hoc ego ipsis virtutibus mirabilius judico. S. Bern. serm. 13. in Cant.

S. KVN EVNDIS AVGVSTA V.
3. Martij.

NVlla tam in diademate KVN EVNDIS gemma, quam in ipsa KVN EVNDE virginitas splenduit; quæ ut cæli oculos mirè recreavit, ita Cacodæmonis usque ad eò perstrinxit, ut, quando extinguere non poterat, offuscare saltem sinistris apud animum HENRICI suspicionibus sit admissus: sed provocavit ad flammam iudices innocentia, & innoxius à ferro candenti pes egregium inculpato animo testimonium dixit. Porro cum tori castissimi custodem mors abstulisset, verita KVN EVNDIS tantum thesaurum mundo concedere, in Caufungensem, quem ipsa struxerat, Parthenonem cum eo se abdidit; cujus disciplinam cum Vita nepris ejus laxaret, verbis sapiùs nequidquam increpitam, tandem etiam manu objurgavit & digitorum luculentas notas in genâ istæ reliquit, nullâ deinceps arte confusas vel deletas. Moritura de cælo Henricus obviam iit, ad sistendum Iudici orbis miraculum, Imperatores conjuges sed virgines: ad tumulum ejus multis vita reddita; qui cum KVN EVNDEM matrem suam salutarent, probarunt immeritò virginitati sterilitatè objici, quid? quòd nec ipsa gleba, sub quâ virgo cubat, infecunda fuit, sæpe in thus & far conversa, persuasura mortalibus, nec fragrantiorẽ esse castimoniã virtutem, neque felicius ullum germen. *Ex vitâ apud Gretserum.*

Si aliqui de nobis vel malè fingendo, vel malè credendo famam nostram decolorare conantur, adsit conscientia solatium, quòd merces nostra magna est in celis, etiam cum dicunt homines multa mala de nobis piè tamen justèque viventibus. Aug. de bon. Vicuit.

S. CASIMIRVS CONF. 4. Martij.

CASIMIRVS Casimiri Regis Poloniae F. necdum ephebis egressus in ipsa jam adyta sanctitatis est ingressus. Coronam Vngariae quanto alii studio vel ambire vel rapere solent, tanto ille repellere à capite suo adlaboravit. Summâ hyeme nudis pedibus noctu templa obibat; purpurâ non corpus, sed cilicium tegebat: somnum humi capiebat, gnarus pusquam alibi tam securos castitatem somnos dormire. His studiis occupatum morbus invadit. Lamentantur parentes; illacrimatur aula; adgemiscunt regna. Circumstant interea lectulum medicorum turbæ, medicinam facile nuptias suadent, concessam ægro voluptatem. Sed noluit ille vivere, nobilissimâ animæ parte virginitate emortuâ. Itaque ne non virgo moreretur, juvenis moritur, dignus qui in omnium ore ac calamis vivat. Et verò vivere etiam post mortem Poloni compererunt, cum candidissimo equo in vectus contra Moschos moventibus Dux adfuit, & ductis per aquas compendium ad nobilissimam victoriam monstravit. Quin cum anno obiisset à pariente VIRGINE M.CCCC.LXXIII. anno deinde M. DC. IV. corpusculum virgineum unâ cum versibus, quos in laudem VIRGINIS panxerat, secumque tumulo inferri mandaverat, integerrimum est repertum. Legant hoc ii, qui insuper habent

habent maculare quotidie castitatem; cui tamen
 mors ipsa non nisi volenti vim facit, quin mortuæ
 etiam timet manus inferre. *Ex vitâ.*

*Quousque caro misera, insipiens, cæca, demens, ac
 prorsus insana transitorias & caducas querit consola-
 tiones, imò desolationes; si sortè contingat repelli
 & indignum judicari celesti gloriâ, & aternâ
 cruciari pœnâ? S Bern. serm. 6. de Adv.*

S. CONON M. J. Martij.

INter primos Ecclesiæ flosculos CONONEM
 etiam numerabis, ut quem ætate Apostolorum
 floruisse scribunt. Huic etiam nepotum magis,
 quam virtutis cupidi parentes uxorem obtruse-
 runt. Sed CONON è sponso Paranympus factus
 virgini auctor fuit, in Christum potiùs amores
 suos transferret. Ita virgo uterque conjux vixit. Ut
 tamen non sterile fuisse autumes, Christo paren-
 tes suos genuit CONON, magnamque aliam, &
 nunquam morituram posteritatem miracula post
 se reliquit. Ipse Angelorum primipilus Michaël
 visus edocuit CONONEM, qui ritè sacris undis tin-
 gendum se præberet, epuloque sacro scitè hospes
 accumberet. Dolebis credo, qui hæc legis, juven-
 tui similem magistrum deesse. At cælum id inge-
 miscit potiùs, magistro huic similes hodie disci-
 pulos, Conones deesse. Sed quid discipulum vo-
 co, qui doctor sanioris doctrinæ parètibus, quem-
 admodum diximus extitit, eosque non nasci mo-
 dò Christo, sed mori pro Christo docuit; ipse
 quoque flagris ad columnam religatus, & ad in-
 terneccionem flagellandus, nî invitum tormentis
 Christiani eripuissent? Superstitionis hostis maxi-
 mus

mus palam orcum fateri coëgit, nihil Numinis sibi inesse, fueruntque mali daemones ludus CONONI. Certè pro imperio suo in illos, alios agris custodes addidit, alios testis clausos terrâ abdidit, & orbe terrarum vel mirante vel ridente, ædes inædificavit pessimis fundamentis, *Ex Menais.*

Fides vivida & catholica est, qua velut quoddam Æternitatis exemplar præterita simul & præsentia & futura sinu quodam vastissimo comprehendit; ut nihil ei prætercat, nihil pereat, nihil præeat. S. Bern. serm. 6. de Vig. Nat. Christ.

S. FRIDOLINVS C. 6. Martii.

Felices exules, qui ut patriam quærant, exeunt patriâ! His FRIDOLINVM jure accenseas. Hibernus domo ex primâ nobilitate, tunc gentilitia decora se aucturum credidit, si superstitionem expugnatam iret, patriamque fidem extra patriam proferret. Igitur fidei signa Rauracis alijsque Rheni accolis intulit, & rebelles nuper cælo animos longè plurimos debellavit. Sub hæc visum est rei Christianæ tutandæ munitionem cænobium exædificare. Id, quod hodie videmus, Sæckingense est, cui condendo Vrsus vir apprimè nobilis patrimonium suum devovit. At invidia etiam hinc cælo divitias suas invidit. Doluit frater Vrsi Landulphus in hereditatem paternam secum DEVM venire, & homo, fratre demortuo, ausus est DEO sua eripere. Magis FRIDOLINVS indoluit; & quia testis è vivis nemo unus suppetebat, ad mortuos provocavit. Audit in tumultu Vrsus, prodit & cum FRIDOLINO millia passuum V. Rauckurchium (ibi enim fortè jus Prætor dicebat) contendit, testis utique

utique omni exceptione major. Nempe minimè placere Landulpho iudicio cum morte contendere; ultrò etiam suam portionem heredi Deo cedere, & assem jam promittere, qui semissem nuper negaverat. Quid ad ista vos, quibus hodie hereditate suâ cælum excludere familiare jam est imò vos, quid? qui donatam à Majoribus vestris creptum iterum itis. Ad illos, ad mortuos inquam provocant sacra & sacri homines. Non surgunt, dicis? at timete. Surgent. *Ex vitâ.*

Considera quàm multi nunc moriuntur, quibus si una hora ad pœnitentiam concederetur, quæ tibi concessa est, quomodo per Altaria & quàm festinanter tamdiu suspirarent, donec peccatorum veniam à Deo consequi mererentur. S. Bern. l. de Int. Dom. c. 1.

S. COLETA V. 6. Martij.

COLETA in vivis jam ea spectacula meruit, quæ puris mentibus CHRISTVS olim promisit, ut quæ hunc & Cælites alios familiares quotidie in oculis habuit. Quare vaticiniis ac miraculis clara, & à D. Ioanne Apostolo, annulo CHRISTO desponsa, ab hoc ipso tandem in cælos deduci visa est. Epulum Eucharisticum ingenti fame appetiit; & hinc, favore in paucis memorando, eundem convivatorem & cibum quandoque nata, CHRISTVM è CHRISTI manu accepit. Aspera quæque ferre ejus amore ita aiebat, ut omnes Martyrum cruciatus lubens volens persenserit, toties prope Martyr dicenda, quot Martyres cælum numerat. Sed ad id impulit nimirum Servator, qui ei tormenta, quæ exantlasser, quibusque membris, singula ipse omnia enarravit. Addo, quod

quod primò omnium loco erat ponendum. Precanti in conspectum MAGNA MATER se & FILIOLVM suum dederat; sed non eum, qui è sinu vel MATRI vel COLETA arrideret, sed qui unum jam toto vulnus corpusculo, lacrimis suis commiserationem videretur atque opem exposcere. Adjecit FILIO adgemiscens MATER, illam etiam hodie facinorosorum crudelitatem esse: utique pueritiæ cum primis, quæ vix natum CHRISTVM, vix ipsa nata, non jam uno concidit vulnere. Quin quod placet prævenire Iudæorum nianus: puerum CHRISTVM in crucem pueri agunt, nec semel agunt. Superi! quid gigantes facient, quando bellum cælo pumiliones inferunt? *Ex Steph. Iul.*

Vide & considera, quanta sit erga te dignatio Dei tui, & obliviscere populum tuum & domum patris tui: desere carnales affectus, seculares mores dedisce, à prioribus vitiis abstine, consuetudines noxias obliviscere. S. Bern. serm. de Mut. Aquæ in Vin.

S. THOMAS AQUINAS C. 7. Martij.

THOMAS Aquinatium Comitum sanguis, infans oblata fortè in schedâ verba, quibus MARIAM salutamus, illico devoravit, bellaria omni infantia danda. Puer in bullâ suâ mundum agnovit, eoque ad D. Dominici castra confugit; sed retractus à tam generosâ fugâ egregiam pugnam edidit, Veneremque ab inimicis domesticis subornatam, & faces sibi admoventem, raptis è foco armis, in fugam agens novo stratagemate ignes ignibus elusit. Ita ubi debellatum est, victoriam gratulari Angeli, balteo virginitatis victorè exornarunt. Ille postea doctrinam virtutis socians, ita

F

de

de Republ. Christianâ meruit, ut inter Doctores sanctiores Princeps habeatur. Certè præclaram censuram CHRISTVS è cruce tulit illis verbis: *Bene de me scripsisti: Thoma; merces tua quæ erit?* Superi, quibus studiis veteres verbum illud BENE emendicarunt! De stipendo quid dicam? dum præter ipsum, de quo scripserat, petiit nullum, majus non potuit petere. Ad aram porrò cum fecisset, solemne habuit facienti deinde alteri pro ministerio assistere, ut qui idem amant facere in pietate discipuli, illud facere se sciant, quod prior Angelicus Doctor fecit. Denique in unam DEI gloriam coniecit oculos; atque hinc à morte, stellâ pectus insignis, dixit eam purâ animi intentione se meruisse. Itaque astra in quæ collimavit, facillè obtinuit? nos quia oculo non cælum amplissimum, sed scopum terram pusillam statuimus, toto cælo erramus. *Ex Suario.*

Nescit vincere vitia corporis, qui deponit cingulum virtutis. Christi ergo castitatis baltheo, quod est insigne militia Christiana, fluxam carnis detruncemus ignaviam, & regis nostri expectatione vigilans in somnem seculi somnum nesciamus. Pet. Chrysol. serm. 22.

S. EQVITIVS C. 7. Martij.

QVOD paucis datum est, castitatis donû EQVITIVS Angelorum beneficio consecutus est, qui omnem libidinis fomitem auferre à dormiente sunt visi. Qui nosse cupit, qui sibi Angelos tam demeruerit, noverit precibus id fecisse castis, quas si in carnis luctâ cum EQVITIO plures funderent, plures e iam hostem funderent. Cæterùm rude donatus miles noster, nihilominus pro castitate sedulus vigilavit. Quare cum Basilium Magum

reci-

recipere inter monachos cogere, palam edixit
 dæmonem sub monachi larvâ latere, quam illi
 tunc detraxit, cum virgo è velatis febris correpta
 unius Basilij opè in clamavit. Rectius enim EQVI-
 TIVS hanc curavit, Basilio medico extra septa mo-
 nasterij ejecto. Alterum dæmonem ex alterâ vir-
 gine proseripsit. Sed ille bellè se purgavit, cum
 otiosum lactuca infedisse, & gulosæ dentibus ul-
 tro petitem se & devoratum dixit, utique levi
 manu, quæ crucem duceret, abigendum. Porro
 alterum donum ab Angelo tunc tulit, cum lin-
 guam ejus hic ferro tetigit, ut jam, etsi vellet, ta-
 cere de Deo non posset. Quod tamen sui contem-
 prum in moribus etiam & vestibus præ se ferret,
 obsistere dicenti ad populum Pont. per nuntium
 cogitabat. Sed uterque aliter monitus à cælo,
 cœptis destitit. Mortuus deinde EQVITIVS tamen
 suos à Longobardorum vi defendit. Cum enim hi
 trucidandos monachos à tumulo Divi abstrahe-
 rent, hostibus hic alios hostes dæmones malos
 immisit. Ab his infessi Longobardi obsidionem
 scilicet cœnobii solverunt. Ex Dial. S. Greg. l. 1. c. 4.

*Non debet fidelis anima, quæ Angelorum consortia
 concupiscit, dæmoniorum luscibus delectari: quicun-
 que vel est Templum Dei, vel esse desiderat, sollicitè
 caveat, ne vana sectando desinens esse templum Dei
 fiat habitatio tenebrarum, fiat Dæmonis monimen-
 tum. S. Max. de Circumcis.*

S. PHILEMON M. 8. Martij.

Dedit hodie cælo risum PHILEMON, cum tex-
 ris tantum pararet nimis doctus minus.
 Apollonius Christianus sacrificare Diis jussus,
 cum & scelus facere, & nisi faceret, pœnas dare me-
 tueret.

tueret, aut PHILEMONEM corrumpit, jubetque ut APOLLONIUM interim induat, dum sacrificet. Ille dum APOLLONIUM veste, vultu gestuque mentitus omnium oculos, & quod mirere, suos aded fallit, repente aduertit non vestem modò, sed animum etiam Christianum se induisse. Crucis signo (ipse se miratus) armat. Negat dæmonibus litaturum. Denique jam non agere Christianum, sed esse talis videtur. Nempe furere Apollonium exclamat Præses Arrianus, jubet tibi cinem PHILEMONEM adesse, qui mulceret insanientem. Mox re omni intellecta cachinnum tollit, acclamat, plaudit, bellissimam fabulam multis laudat, nimisque bene simulasse PHILEMONEM Christianam religionem ait. At PHILEMON serius jam foccos exuerat, & cothurnos induerat. Quare ad preces ejus tibiæ igne cælesti exustæ; ipse, cum manus admovere, & aquam nemo auderet, à cælesti manu è nube aquâ primùm, mox sanguine suo, flagris cæsus, lustratus est. Inde unâ cum vero Apollonio trajectis ferro pedibus per urbem raptus. Vltimò ad arboris truncum religatus, & sagittis impetitus est. Sed hæc omnes vel in aère steterunt, vel in arborem exerrarunt. Vna etiam viam relegit, oculoque judicis Arriani hæsit. Vidit tamen hic etiam, quam antè non viderat, fidei lucem, injecto (contrâ, quàm fieri amat) in oculum PHILEMONIS tumulo pulvere. *Ex Metaphr.*

Spirituales piratæ metuendi sunt, qui non solum corpora hominum, sed & animas spoliare consueverunt; qui non tam aurum mundi quàm aurum fidei auferre nituntur; qui non seculi substantiam, quàm Christi sapientiam depredantur. S. Max. hom. de non timend. host. Carn.

SS. XL. MM. SEBASTENI. 9. Martij.

AMbulaverat per omnes cruciatus impietas,
& exausta tellus nulla jam reliqua tormen-
ta habuit; cū ecce ad aquas, & aërem est itum.
Nudi sub frigidissimo cælo XL. Heroes Sebasteni
in lacu collocantur gelu rigente. Sed thermas pu-
tasses, ita nunquam aliàs major in omnibus ardor
eluxit; si unū modò excipias, qui ex Martyre trans-
fuga factus, ad balnea, quæ crudelis impietas, ut
virtuti insidias faceret, ponè littus statuerat, sese
recepit. Sed invenit ibi continuò mortem, qui vi-
tam quæsierat, victurus, si mortem non fugisset.
Interea cælo coronæ XL. delabuntur, & singulorū
martyrum capita ambiunt, dumq; unam de custo-
diis aliquis vacare spectat, nō negligenda regna,
quæ cælo venirent, existimans, simul Christianum
se clamat, simul in aquas insiliens numerū felicissi-
mum restaurat. Hunc generosum unius sal, un-
omnes tibijs fractis luere: quasi verò in cælum pe-
dum passibus, & non animi iretur. Inde, ut nullum
non elementū triumpharent, ad rogam rapiuntur.
Sed dum Melithon negligitur natu minimus, ecce
tibi mater adest Spartana, sublatumq; in humeros
ad cumulum reliquorum asportat, eo animo, ut
supereffet, unde animos morienti filio adderet.
Exuisse hanc alij matrem dicent; ego melius me-
ruisse de filio puto, cū sic ad rogū humeris, quàm
cū olim utero ad vitam ferret. *Ex S. Bas. hom. 20.*

*Vani inspectores sumus, & laudatores improbi,
cū Sancti coronantur & accipiunt palmas, eò quod
in agone legitime certaverint, si non & ipsi pro mo-
dulo nostro ad ea pertingere laboramus. S. Hildeph.
ser. de assumpt. beatæ Mariæ Virg.*

S. FRANCISCA ROMANA. 9. Martij.

CÆlum non terram habitasse FRANCISCAM credo. Ita semper aut cælum cum FRANCISCA aut FRANCISCA in cælo fuit. Ægræ medicus D. Alexius astitit; Assisum pergens itineris comitem ipsum Franciscū habuit. Gabriel modò inferos ei, modò cælos monstravit. Tutelaris quoq; cum filio Evangelistâ nuper mortuo superveniens Archangelum se esse prodidit; nempe semper deinde aspectabilem habuit, invidiam Soli etiam sereno facturum. Certè ad ejus vultū recitare VIRGINIS officium (& recitabat à primis annis quotidie) etiam nocte poterat; ipse concussâ solū cæsarie (fulmina prodire videbantur) orci larvas fugabat. Idè cum perperam aliquid gestū erat, erubescere visus, imò quandoq; subducere se. Semel etiam FRANCISCA, quòd aurem profanis sermonibus licèt invita præbuisset, pugnum impexit, quem quidè (audaces nos!) etiam cum accersimus prætextata verba, non metuimus. Iam sub ultimos vitæ dies hic nobiliori Angelo locū cessit. Ipsa cæli REGINA sæpe sapius aspectu suo FRANCISCAM recreavit FILIVMQUE ad amplexus & oscula propinavit. Hic ipse quoties decumbenti affedit, dictisq; animum demulsit, vel mutus solatio futurus? quoties se cibum præbuit quoties, ut in amantis oculis luderet, in omnes formas se mutavit, & nunc nasci iterum, agere quæ puer egit, nunc pugnare veteres pugnare mortemq; obire iterum, triumphare iterum visus est. Sed & Agnū iterū induere, & ex lateris fonte illud nectar fundere sitienti voluit, quod omnes olim biberemus, nisi mundi lacunas sitiremus. Ex vitâ.

Solent Angeli astare orantibus & delectari in his quos

quos vident levare puras manus in oratione : holo-
caustum sancta devotionis gaudent se offerre Deo
in odorem suavitatis .S. Bern. hom. 3. super Missus.

S. CODRATVS M. 10. Martij.

A Deste & aures aduertite , qui matrem , qui
ubera matris , & sinum clamatis molliculi :
suum etiam Superis lac est. Matrem CODRATVS
in cunis amisit, neque tamen non molliter est edu-
catus. Et enim nibe miraculosâ implicitum Num-
men fovit , & ambrosiâ scilicet enutrivit delica-
tum. O pluribus cæli hanc instillate, plures ut
CODRATOS habeamus ! Nimirum à cælo lactatus
cælum sapuit, cælum spiravit CODRATVS, & cæli
amore, etsi medicus aliorum prolongaret, suam
ipse tamen vitam imò mortem contempsit. Ecce
enim verberant crudelem in morem CODRATVM
tortores. Aërem, non CODRATVM, verberant.
Nunc minas Iason Præfectus, nunc blanditias in-
gerit & promissa. Surdus e st Martyr. Raptatur
cum sociis ad supplicii locum. Ad epulum ire sibi
visi sunt, atque ut scires , quanto gaudio imbuti,
cum cantu ivere , & illo , si iudices vel Cælitum
aures rogasses, longè suavissimo. Iam verò cum
capite sunt truncati , gaudio demum dices exsi-
liisse. Terra quoque applaudens eo in loco, quem
sanguine pinxerunt, fontè reddidit, sed qui Chri-
stianorum pro Christo mori volentium non pel-
leret, sed accenderet sitim, *Ex Surio.*

*Si vis habere ministeria Angelorum, fuge con-
sortia seculi, & tētationibus resiste Diaboli. Renu-
at consolari anima tua in aliis, si vis in Dei memo-
ria delectari.* S. Bern. serm. 4, in Ps. Qui habitat.

SS. MARTYRES ANTIOCHENÆ,
11. Martij.

ANno partæ salutis CCC. VI. eò furor Imp. Maximini barbarus Antiochiæ pervasit, ut neque famem crudelem extensi per craticulas Christiani lentoque igne assati exsaturare, neque sitim cruentam flumina jam sanguinis possent sedare. Tantùm verò abfuit, ut ad hæc exhorresceret Christiana Philosophia, ut sponte suâ (Numine utique invitante) ad mortem per præcipitia & undas ruerent, promptiores ad excipiendam mortem, quàm ad inferendam tyrannus. Inter hos jure suo laudem hodie fert Matrona (Pelagiam Ambrosius dicit) cum filiabus geminis, Hæ Antiochiam ducendæ pulcherrimè se exornarunt; iterque feminae pede ac animo virili sunt ingressæ. Ex itinere mater non quidem vitæ, sed tamen pudori virginum timere cœpit, non ignara quoties hic ludibrio tyrannis fuisset. Et jam è geminis tyrannis plus puer Amor Maximino terrebat, cum Numen animos addidit, ut è ripâ in subiectum flumen generoso saltu se abjicerent, Venerè in regno suo expugnaturæ. Diu, veluti lusitabundæ choreas ducerent, secundo flumine descenderunt. Tandem haustas inter preces vortex placidè recepit. Corpora undæ neque exanima disjunxerunt, imò ut favere Nymphis nostris scires, vestibis suis quàm decentissimè tectas ad litus exposuerunt, cum litus æternum meliusque dudum animæ tenerent. *Ex Ambros. & Euseb. Chron.*

*Cui in periculis palpitanti & trepidanti invocatum IESU Nomen non statim fiduciam præstitit, depulit metum? Cui in adversis diffidendi jam jam-
que*

que deficiente, si Nomen adiutorii sonuit, defuit
fortitudo? S. Bernard. serm. 15. sup. Cant.

S. GREGORIUS M. DOCT. ECCL.

12. Martij.

Vltro mendicabilis januæ paterent, si latitan-
tem in iis CHRISTVM, vel Angelum cerne-
remus. Tales hospites GREGORIUS habuit, & ob
eam pietatem summum Pontificatum tulit. Ad
hunc evectus inter primas curas habuit medici-
nam gregi suo quærere, quem pestilentia totâ pas-
sim Italiâ, sed Romæ potissimum lacerabat. Pla-
cuit, morte tam atrociter grassante, ad MATREM
VIVENTIUM confugere. Hujus proinde effigiem
cum totâ urbe supplicabundus circumtulisset,
Angelum vidit, qui iratum jam diu capitibus en-
sem vaginæ redderet; & aërem noxium purgari
vel inde animadvertit, quod in eo cælestes voces,
gratantes CÆLI REGINÆ de morte victoriam, au-
diit. Ita servatis domi civibus, foris etiam Chri-
stianum Imperium amplificavit, adjecto Anglo-
rum regno. Libros deinde lucubrare est aggressus,
qui etiam hodie Doctorem suum SPIRITVM S.
probant, quem quidem specie columbæ obvoli-
tantem capiti ejus non unus vidit. Sed & ad pre-
ces illius Angelorum panis in carnem abiit, & hæ-
sitanti feminæ fidem mysteriorum fecit. Tale co-
lumen Christiani orbis subruere tamen Mauricius
Imp. cogitavit. Sed mox impiæ mortis consilium
morte ipse non unâ luit, toties mortuus prius-
quam moteretur, quot sub securi filios vidit mori.
Ipse idem fatum cum conjugè contra omnium
parentum vota ultimus subiit. GREGORIUM verò
mortuum ferunt anno DC. IV. sed rectius vivere
illum

F 5

illum

130 VITA SANCTORVM 12. Martij,
illum etiamnum, & immortalem vivere in suis li-
bris dicemus. Ex Surio.

*Totis medullis cordium, totis precordiorum affecti-
bus, & votis omnibus MARIAM veneremur, quia
sic est voluntas ejus, qui totum nos habere voluit
per MARIAM. S. Bern. serm. de Nativ. B.M. V.*

S. ISIDORVS CONF. 12. Martij.

ISIDORVM rusticum virtus nobilitavit. Invidete
vos, quibus honorum titulos vel cunæ alienæ
donarunt, vel nummi turpiter mercati sunt. Quod
si ridere serico cachinno terræ filios lubet, cur non
eodem risu excipitis Angelos, quos ISIDORI vi-
cem, dum hic precatur, sulcare non jam aërem
pennis, sed aratro terram, custodire non jam ho-
mines, sed hominis mulos, & baculo in lupos
pugnare conspiciatis? Nimirum, quorum conspe-
ctum vos horrorem, præsentiam nauseam ducitis,
cum his nobiles cæli cives esse delicias suas pu-
tant; vos hircum interim his oletis; vobis cum
omnia adsunt, omnia desunt; at ISIDORO cum li-
buit, olla pultes dedit, & pauper mensa pauculis
structa, hospites eadem totos pauperum manipu-
los admisit saturosque dimisit. Ite jam & sceptro
imperate homunculis eimidis. Opilio noster ba-
culo rudi toti naturæ imperat, & nuac aquas jubet
ire, ubi non sunt aquæ; nunc quos vos timetis
morbos, & quam vos fugitis mortem fugat. Vos
generosos terræ vermiculos, ne in prædam cedatis
ignobilioribus vermibus, frustra myrrhæ armant,
frustra balsama propugnant. At ISIDORVM annos
ab obitu CCCC. & L. integrum servavit virtutis
odor, quando laudes illius pleno ore campana æra
opte motu impulsæ cantarunt. Rectè igitur no-
bilitatem

bilitatem hanc anno M. DC. XXIII. Greg. Pon. Max. Cælitum honoribus condecoravit. Vos quoque qui largo pulmone nequicquam nobiles spiritus spumatis, è viâ cedite; Rusticus noster in cælo etiam reges præit. *Ex actis Canon.*

Si in hac vitâ dolet esse pauperem, & inhonorem, quale est in perpetuâ patriâ de contemptu dolorem, de ignobilitate penam, de nuditate opprobrium sustinere? & tunc addici penis, quando pauper ducitur ad confessum Dei, & dives trahitur ad supplicium punitorum? S. Pet. Chryl. serm. 22.

S. THEOPHANES C. 12. Martij.

PATRIA THEOPHANI urbs regia Constantino-
polis, parentes Isacius & Theodota fuerunt,
è principe ambo familiâ. In locum patris demor-
tui ipse Imperator subijt, trimulumque in aulâ suâ
omnibus disciplinis erudiri fecit. Sed animus
etiam his altiora spectabat. Quare cum nuptias,
matre ita volente, effugere non posset, domum
quidem sponsam deduxit: cæterum cum Hyme-
næus in thalamum se penetrare vellet, clausas fo-
res stratumque non sibi sed virginitati reperit.
Nempe sponsæ persuaserat jam, ut alteris nuptiis
virginitatem conjugio copularet. Id verò graviter
tulit focer, ut qui dulce nepotis nomen amabat.
Igitur velut degenerem à patriâ virtute apud LEONEM
Imperatorem ignaviæ accusavit THEOPHANEM.
Idemque, ni vestigiis Majorum insisteret,
oculos effossurum se minatus, ut vinctum man-
do teneret (nam solitudinem cogitabat) aovis ho-
norum dignitatibus oneravit. Sed mortuo Leone,
cum rectius Irene mulier Imperium administra-
ret, THEOPHANES inter Monachos, conjux inter
Virgines

Virgines velatas se abdidit. Fugit tamen ille Abbatibus honores, ne in alteros scopulos vix subditam ratem impelleret. Post hæc Synodi Nicænæ pars magna fuit. Sed & Leoni alteri Iconomacho fortiter se opposuit. Neque hic virum aut carceris obsidione aut fame longâ expugnare potuit. Victor igitur THEOPHANES cælum subiit, duxitque in triumpho duo ingentia monstra, Leones duos.

Ex Surio.

Perſpice ô homo quantum valeas, & perpende quantum debeas; ut tandem tibi vilis eſſe deſinas, ut vel per hoc erubescendis ſubiaceſſe vitiis dedigneris dum generoſitatē tuam de Creatoris ac Redēptoris dignitate metiris. S. Maxim. hom. 1. de Reſurr.

S. EUPHRASIA V. 13. Martij.

Nonfacilè ulla alia Virgo splendorem generis ſui ut EUPHRASIA novit æſtimare; quippe quæ alios quantumvis nobiles toros alto animo deſpexit omnes, unum CHRISTI ambitioſa experiri. Fortè in hunc fixum cruci oculos deſixerat; cum ut amor facilè omnia ſibi fingit, quæ ardent, paſſis brachiis amplexum offerri ſibi interpretata illico in crucem involavit, & amatum complexa etiam ipſa, æternùm illi ſuos amores devovit; quin mox futurarum nuptiarum flammæ inter ſacras Virgines accepit. Intereâ literæ adſunt à Theodoſio Imp. quem ſanguine contingebat. Is quòd quinquennem Ordinis Senatoriſ Principi viro deſponderat, jubebat nunc in ejus manus venire EUPHRASIAM. Sed pulchrè illa ſe jam in alterius manus veniſſe reſcripſit, nec ex re ſuâ, nec verò ex familiæ dignitate fore, immortalis ſponſo mortalem anteponeſſe. Itaque jam liberè
amori

amori suo vacans, sub dio cibi suiq̄ue aliquando in trigesimum diem, sæpius in septimum oblita, ab inferno rivali in puteum præceps acta, ferventè perfusa, aliaq̄ue perpeffa, cum satis jam Sponso se probasset, ad nuptias est evocata. Illas splendidissimè adornari vidit in cælo, quæ Asceterio Magistra præerat, eoq̄ue abductam EUPHRASIAM à Sponsi MATRE corollâ nuptiali, & dote in singulas virtutes donari. Quis jam dubitet pulehræ EUPHRASIAM fuisse, quam tanto studio matrum longè pulcherrima multò pulcherrimo filio conciliabat? *Ex Surio.*

*Vide quibus brachiis vicaria charitatis redamā-
dus & amplectendus sit, qui tanti estimavit, imò
qui tanti te fecit : De latere enim suo te reforma-
vit, quādo propter te obdormivit in Cruce, & som-
nū mortis excepit. S. Bern. ser. 2. de Mut. aquæ in Vin.*

B. HENRICVS CONF. 13. Martij.

Non abluit indoles HENRICI à stirpe suâ. Regius puer mammæ & matris, & mundi lallare generosus recusavit, & ad magni Francisci ubera, vulnera, animum appulit. Intereâ parente mortuo Daniae Rege, viduum regni sceptrum & corona caput HENRICI & manum ipsa ambiebat, ingerebant hæc regni proceres, sponsa invitabat, & denique mater impellebat. Per tot tamen obstacula evadit HENRICVS in solitudines, suusq̄ue ipse Rex sibi imperat. Sed honor, quo nemo alius fugitivos citiusprehendit. HENRICVM quoque in suis latebris invenit, gemmeisq̄ue vinculis ligatum cum publicâ regni lætitiâ ad solium reducit. At mater, (quis credat?) illa mater, quæ nuper amore filium deperibat, in novercam ecce abit, & sive quodd
impe-

imperandi dulcedine capta, socium regni nec filium veller sive quoddam filii vultum jam minime HENRICVS præ se ferret (austera vivendi ratio deformarat) in rogum hunc conjicit. Induit tamen, quam mater exuit, ignis pietatem, & incolumem reddidit, pulchrius inter flammam quam purpuram splendens. Minus verò jam fidendum regno videns, in Italiam religionis causam contendit, sed mors aliò ex itinere abduxit. In cælum ubi venit, hoc denique ei regnum placuit. *Ex Ferrar.*

Descendamus per viam humilitatis, ponaturq; nobis primus gradus ejus, id est primus profectus, Nolle dominari: secundus, Velle subijci: Tertius, in ipsa subiectione quasi libet contumelias & injurias illatas æqua nimitè pati. S. Bern. in sct.

S. PETRVS ABBAS. 14. Martij.

Quam Alites beati familiares PETRO, & PETRVS vicissim illis fuerit, ex iis quæ narrabimus, perspicies. Tyro in religiosam Claræ Vallis disciplinam cum esset, obdormiscens inter preces Matutinas latus vellicavit Ales unus aliquis ex illis, de quibus diximus, gratissimus PETRO monitor. Aliàs cum avocante capitis dolore è sociis abutum è templo pararet, illa repente verba à Calichoraulis cani audivit: *Laudans invocabo DEVM*, atque his oculis delinitus, facile dolorum oblitus est, perrexitque etiam ipse cœptas preces decantate, etsi inter olores illos non malè anserem se putaret. Illud amœnissimum spectaculum oculis PETRI accidit, videre, cum messis tempore laboricum suis intentus esset, Virginum Reginam MARIAM geminam alteram Mariam (è Solymis altera, altera ex Ægypto erat) per segetes ambulare, sociisque

ciisque & laborantibus solamen addere, & fatigatis sudorem abstergere illâ manu, quâ, cum lubet, nubes abstergit, & cælum serenat. Certè tanti esse PETRVS credidit VIRGINEM vidisse, ut cum ex ægritudine alterum deinde oculorum amisisset, minimè ægrè hoc ferret, memor, in quali oculo oculum suum abscondisset. Imò gratulatus sibi luscus est, è duobus hostibus, (sic enim ille oculos indigitabat) unum saltem amisisse. Lubens igitur etiã alterũ beatâ morte clausit. *Ex Petro de Natal.*

Reverà illud verum & solum est gaudium, quod non de creatura sed de Creatore concipitur, cui comparata omnis aliunde jucunditas mæror est, omnis suavitas dolor est; omne dulce amarum, omne decorum fœdum, omne post remò quodcumque aliud delectare potest, molestum. S. Bern. in Epist.

S. LONGINVS M. 15. Martij.

LONGINVM ajunt Centionem ejus cohortis fuisse, quæ Servatori, & è cruce pendenti, & tumulo condito, custodiæ causâ fuit addita; Eundem lanceâ latus hausisse sacratissimum, geminosque amoris fontes sanguinis & aquæ nobis dedisse, auctori etiã suo salutare, quippe cujus oculis medicinam fecisse liquor illapsus memoratur. Id certè nemo negaverit, tot miraculorum spectatori mentis oculos apertos esse, & cum facinus jam suum, ac Iudæorum videret, pectus planxisse, & testimonium divinitatis Crucifixo dedisse. Id cum & tunc & in publico post concilio fecisset, odiumque ingens sibi conflasset, Cappadociam gemino cum comite petiit. Sed & invidia comes ivit Iudæorum, & missi à Pilato, qui caput LONGINI referrent. In hos dum fortè offendit,

fendit, ipse cognitos incognitus domo excipit
habetque perliberaliter. Postridie LONGINVS
LONGINVM prodit, mirante & tesseram hospitii
frangere ipso hoste reuente. Sed animos addit
LONGINVS, jamque Martyrum purpuram ambiens
vestes candidas induit, animamque cælo, caput
Pilato dat ferendum. Hic nobile spoliū in fime-
tum abjecit. Prodedit tamen iterum se Divus, &
ut sepulchro caput cum filii cadavere conderet
matronam oculis destitutam monuit. Itaque tan-
tum thesaurum reperit cæca. Sed & oculos unā
reperit. *Ex Metaphr. & vitā Christi Germ.*

*Dominus meus IESVS, post cetera inestimabilis
sua erga me beneficia pietatis, etiam dextrum sibi
propter me passus est latus fodi; quod videlicet non
nisi de dextra propinare mihi vellet, non nisi in dex-
tra locum parare refugij; utinam merear esse co-
lumba, quæ in foramine lateris dextri habitat? S.
Bern. serm. 7. Qui hab.*

S. ABRA MI VS ER. 16. Martij.

ABRAMI VS nobili loco natus, ipso festo nu-
ptiarum suarum die, cum domum sponsa du-
cenda esset, damnato thalamo, & sponsæ & mun-
do se subducens, in loca sola aufugit. Inde factis
iniriatus, efferam gentem longā patientiā, & supra
quā credi potest, magno labore Christo subegit.
sub hæc Maria neptis ex fratre, quam ille à tene-
ris, moribus optimis ac summā pietate imbuerat,
cum semel lapsa esset, per omnia deinde vitia vo-
luta, ex eremo demum in mundum (hoc est ex
cælo in orcum) præceps iuit. Iam publica infamia
& scopulus audiebat castitatis, cum ostento divi-
nitus objecto ABRA MI VS draconem vidit immani
rictu columbam incautam deglutire, qui tamen
no

mox medius ruptus aëri & libertati pavidam redderet. Hoc viso animatus, cum & fugam lapsæ, & reditum respicientis non malus vates ominatus esset ingenium ecce exerit, & id ætatis senex militem induit atque urbem petit. Hic qui L. ipsos annos vinum nec libaverat, convivium instruit, mensæ neptem adhibet, quæque ad hilaritatem faciunt, omnia facit pius auceps. Mox tamen captâ in tempore occasione, quis sit? aperit. cur venerit? exponit. Tum verò verbis DEO plenis aggredditur, & primò mirari, deinde nutare, tum cedere, demum manus dare Mariam cogit. quid multis? ad columbaria Eremi reducit. Quid ibi, ais, columba capta? nempe gemuit. *Ex vitis PP.*

Deus ob ineffabilem misericordiam, Crucem propter nos sustinuit; cur non & nos erga proximos iustissimi, & agnoscentes eos ut membra nostra, & eripientes ex Diaboli faucibus in viam virtutis reducamus? S. Chryl. in Gen. hom. 3.

B. TORRELLVS C. 16. Martij.

PETRUM videre te alterum pūta, cum TORRELLVM vides. Nam & hic forte fortunâ gallum in humeros involantem, tertioque cantantem audivit, flevit, respuit, & ex Veneris, cui meliorem ætatem devoverat, mancipio cæli delictum factus, quidquid pauculis annis in urbe peccavit, LX. omnino annis inter silvas damnavit. In his civium illi frequentia arbores, tectum cælum, vestis seorsum porci corium, arma, quibus in se utebatur, catena ferrea, delictæ panis & fons, cubile terra, plumæ sarmenta, cervical lapis fuere. Sic quoque non nisi tres horas somno, reliquum omne noctis lacrimis transcripsit, tunc etiam credo à gallo

gallo expergefactus. Veneris flammam vel vepribus suffocavit, vel gelidam extinxit. Sportulam lauram unctamque cum Papiensis Comes in Bacchanalia submisisset, hospiti eam servaturum se promisit; is ursus fuit, qui de manu Divi canavit, dignissimus Bacchanalibus hospes. Atque huic prædam cum lubens volens concessit, sed non perinde lupo puerum. Eripuit enim hunc, poenamque lupis omnibus illic morantibus exilium indixit. Atque hoc est, cur exuli Senensi (cui reditum in patriam impetravit caelo jam receptus) cum Divi cefigiem penes se habere hic percuperet, visendum se cum lupo gremium premente præbuerit. Porro TORRELLVS moriturus Angelum habuit monitorem. Scio habere eum tu quoque percuperes. Et verò nisi aures claudis, hodie habes. *Ex Ferrar. & Chron. Min.*

Vae tibi, qui post lapsum fortio rem te nobis exhibes! Vt quid tam rigidus es in tuam ipsius perniciem? Inclinare potius, ut melius erigaris, & ne prohibeam frangi, quod distortum est, ut possit melius solidari. Quid indignaris increpanti gallo? tibi potius indignare, S. Bern. in F. SS. Pet. & Pauli.

S. HERIBERTVS EP 16. Mart.

SPLENDOREM D. HERIBERTI, quo sive in aula Otton. Imp III. sive Pontificatu deinde Coloniensi conspicuum orbi se fecit, indicavit ingens, quæ matrem parientem lux ambivit. Illustriorem fecerunt radii; qui precantem persæpè cinxerunt, aliæque cum admiratione facta. Et fortè cælum imbres suos terris subduxerat, cum ecce HERIBERTVS, supplex ad Divorum pulvinaria factus, vix oculis pluit, cum cælo DEVS. Tunc etiam euntem

euntem columba comitari visa est, & ad extremum in caelos sublimis abire. Eò per infima quæque munera charitatis tendere HERIBERTVS. Itaque pauperulæ filium ipse sacro fonte voluit mergere, alterum tollere mersum, pauperisque cœnæ eo die conviva esse, docturus nostram ætatem, parvo (si velint) opsonare etiam infulas posse. Iam monasterio construendo cum locum circumspiceret, hunc Deipara ipsa signavit, ut viderent Mariani, quæ maximè ædificia VIRGO probaret. Sub hæc cum infensus HERIBERTO S. Henr. Imp. esset, castigatus à cælo non dubitavit cum hostili animo purpuram exuere, & ad ipsos Pontificis pedes descendere, veniam osculis lacrimisque rogantibus. Iam moriturus hic heredes scripsit (adeşte testamento Pontifices) fratres suos, non quos caro sed pauper Christus germanos fecerat, quosque ille non fratres modò dicere, sed Dominos etiam est solitus. Tum demum in cælum abiit, non aberraturus, quia & Divorum choros obvios habuit, & columba illi jam olim viam monstravit. *Ex Surio.*

Manus pauperis est Gazophylacium Christi; Da ergo homo pauperi terram, ut accipias calum: da nummum, ut accipias regnum; da micam, ut accipias totum: Da pauperi, ut des tibi; quia quicquid pauperi dederis, tu habebis, quod non dederis, habebit alter. S. Petr. Chryf. serm. 8.

S. PATRICIVS EP. 17. Martij.

PATRICIVS puer servitutem servit Hibernis, magno horum bono: è servitute enim dominos suos servus eripuit. Id hoc modo factum. Parvulum è Musarù sinu latrunculi in Hiberniam abduxe-

abduxerunt. Ibi suos pascere iustus est nobilis pu-
 fio. Agnosceres sanè margaritam ad pedes porco-
 rum abjectam. Ceterùm è scrobe, quem porci fe-
 cerant, lytrum egerere Angelus iussit. Ergo in pa-
 triam redux in disciplinam SS. Martini & Germa-
 ni Antisiodorensis se dedit. Post hæc, ut Hibernos
 Christo adjungerit, suaserunt somnia, in quibus
 & accipere ex Hiberniâ epistolas supplices, &
 necdum natorum Hibernorum voces plorantium
 opem audire sibi videbatur. Euntem igitur in pro-
 vinciam suam, infulâ Cælestinus Pont. donavit.
 Anachoretas baculo quem, quod ex manu IESU
 accepisset, iussusque PATRICIO dare fuisset, ab
 eodem, IESU baculum dixit. Ita armatus in Hi-
 berniam venit, & æquis auribus tam diu auditus à
 pluribus est, quoad de inferorum suppliciis dicere
 cœpit. Hæc enim, velut fabella, risu excepta. At
 PATRICIUS locum, ubi dicebat, scipione suo cum
 signasset, amplum terræ hiatus aperuit, iussitque
 non fictis vocibus inferos ipsos concionari. Tunc
 verò inferos esse inferis creditum est, locusque is
 Purgatorium PATRICII appellatus, qui cum om-
 nem eam gentem in libertatem filiorum DEI af-
 feruisset, annos natos C. XXII. ex corpore, alterâ
 servitute, abiit. Pilei loco Superi coronam dona-
 runt. *Ex Lippeloo & Pet. de Natal.*

*Propterea rectum fecit Deus hominem etiam cor-
 pore ipso. & os homini sublime dedit, cum pronâ
 utique spectent animantia cætera terram; ut attol-
 lens ad sidera vultus illicò suspiret, ubi tam beatam
 & perennem conspiciat mansionem. S. Bern. serm. de
 SS. Mart.*

S. GER-

S GERTRVDIS V. 17. Mart.

GERTRVDEM quoque ob sanguinem, quem nobilissimum inter Gallos habebat, sanctè superbam vidisses. Quare cùm eam juvenis (è principe & ipse familia) sponsam sibi à parente Pipino peteret, ipsumque adè Regem Dagobertum, qui tum fortè epulo hospes aderat, oratorem haberet, contempsit tamen mortalem sponsum GERTRVDIS, & jurejurando palàm firmavit, non nisi immortalì nupturam se, nec aliam dotem præter cælum admissurã. In has deinde leges à morte Pipini Virginem D. Amandus Christo despondit. Mox cæli prodigia castissimam sponsam honorarunt, Nam precantè ignea & è cælo delapsa sphaera visa est coronare, & ejus opè servatam à mortis periculo, quod immanis cetus jam jam minabatur. Sed vel nomen GERTRVDIS pro scuto fuit, merfitque subitò, quod navim jam mergere videbatur, monstrum. Iam diem ultimum, quem, quidem ut nuptialem GERTRVDIS amavit, monachus illi prædixit Vltanus, comitum è cælo D. Patritium, & beatos Angelos spondit. Virtutis odorem etiam à morte tumba, quam longè antè fieri ipsa mandaverat, suavissimum spiravit. Ipsa, ne uivere etiam mortuam dubitares, diversorum oculis se objecit cælesti luce circumfusa. Visa etiam ignes grassantes à monasterio illo velo avertere, quo impuras olim flammæ suffocaverat. Tam facilè etiam iadomitum Vulcanum est vincere illi, qui Venerem vicit. *Ex Surio,*

Qui Christum videre querit, calum, unde Christus est, non terram, de qua aurum est, intueatur. Dives, qui sursum est, non portat sed proculcat divitias

vitias, nec incurvatur divitiis, sed levatur, Divitiarum servus, non dominus est avarus: at misericors tot servos habet, quot nummos. S. Pet. Chryf. serm. 4.

S. EDVARDVS M. 18. Martij.

Svitulerat Edgarus Angliæ Rex binos filios: ex Elfedâ, lectissimâ matronâ, EDVARDVM nostrum? ex Elfridâ improbissimâ muliere, Ethelredum. Illi utpote natu majori regnum Edgarus, & quæ major regno hereditas est, virtutem reliquit. Non hanc, sed illud invidit novercâ improba, & quò purpuram Ethelredo suo pingeret, sanguinem statuit EDVARDI fundere; quin si fieri aliter jam non possêt, cum diademate caput auferre. Commodum impijs consiliis accidit, ut quanto regni suo anno illic venaretur EDVARDVS, ubi pessima fera noverca stabulabatur. Nimirum hæc venatori laqueos ponit, rogat tectis hospes filius succedat. Abnuentem, haustum certè è manibus parentis accipiat, obtestatur. Heu! ut nunquam magis odit novercâ, quàm dum amat! Dum bibit, subornatus ad scelus servulus, cultro necem domino fert, vinumque sanguine miscuit; corpus exanime in proximâ casâ occultatum: sed scelus Elfridæ unaque virtutem EDVARDI prodidit etiam in nocte lux insolita, casam omnem illustrans, lucemque ad eò mulierculæ inhabitantis oculis ferens, quam nunquam prius videre. Iterum in paludes abjectum cælum ostendit indice columnâ igneâ. Ergo extractum omnique honore tumulatum Martyris corpus fontem prope dedit, ex quo passim sanitatem ægri bibebant. Novercâ etiam veniam oratura illuc contendit, sed neque eques, neque pedes progredi unquam potuit, semper vi, nescio, quâ

quã arcanã repulsa. Dixisses neque supplici no-
vercã jam manes fidere. *Ex Surio.*

*Plantare pacem radicibus, Dei est: evellere peni-
tus, inimici. Nam sicut amor Fraternitatis ex Deo
est, ita odium ex Diabolo: quapropter damnanda
sunt odia, quoniam scriptum est, qui odit fratrem
suum, homicida est. S. Pet. Chryf. serm. 53.*

S. IOSEPHVS SPONSVS B. M. V.

19. Martij.

Compendium laudum IOSEPHI dedero, &
convixisse IESV & MARIÆ dixerò; huic
Sponsum integerrimum, illi nutritorem sedulum.
Arcanorum ergo conscius omnium, multa gavi-
sus est gaudia, multa dolenda doluit. Utraq; VII.
fuisse binis è D. Francisci cœtu ipse voluit manife-
stum. Et gaudio quidem primus omnium delini-
vit animum nuntius, quo non nisi DEO plenam
MARIAM intellexerat, tum deinde aures recrea-
runt ad cunas magni infantis choraulæ nobiles;
sed longè demulsit suavius nomen, quod ipse in-
didit, dulcissimum. Iam vaticinia Simeonis, quæ
Servatorem puerum; dejecta in Ægypto simula-
chra Dæmonum, quæ DEVM loquebantur, & An-
gelus, qui patriam exules revocabat, alijs atque
alijs gaudijs cumularunt. Illud demum delitijs
inundavit, cum quod charissimum habuit pignus,
amissum reperit. Et hæc gaudiorum materia; illa
dolorum fuere: tristis primò, quem à VIRGINE
parabat, secessus; tum pauperes cunæ, & prima,
quæ imbris prælusit, sanguinis pluvia; mox gla-
dius Simeonis, cor Sponsæ non nisi per præcordia
Sponsi petiturus; post fugam præpropera & Arche-
lai tyrannis; demum amissa in uno Puero omnia
bona

bona; hæc inquam, tot mœroris argumenta, quot antè lætitiæ, dubiam utrinque victoriam fecere. Ego, si fas sit, octavum & dolorem & gaudium addidero, mortē inter IESV ac MARIÆ amplexus. Quid enim acerbius, quàm hos ex oculis dimittere? quid dulcius, quàm ab his oculos claudire?
Ex lib. 3, Carthæg.

Disce homo obedire, disce terra subdi, disce pulvis obtemperare: Erubescere superbe cinis: Deus se humiliat, & tu te exaltas; Deus se hominibus subdit, & tu dominari gestiens hominibus, tuo te præponis
Auctori. S. Bernard. hom. 1. super Missus.

S. PANCHARIUS M. 19. Martij.

Nemo, ô juvenis! nemo rectè duobus Dominis unus servit. Nempe duos nec amabis, nec amaberis à duobus. Si fidem Christo non habes, ah saltem tibi habe, juvenutis habe Principi PANCHARIO. Quid non huic nomen suum promisit? unus Diocletiani furor, qui patriam infestabat, terrebat. Ergo Romam itur. Ah PANCHARI sequeris, non fugis hostem! Aula tamen accipit, opes stipant, honores aulæ Præfectum salutant, ipse Diocletianus amat. Fidem juro PANCHARI, odit tyrannus qui amat. Eheu! vates fui, blanditijs expugnatur cereus animus, & dum fidus regi laborat esse, cælo fit perfidus, Christum, prò? cum Iove mutat. Ite nunc aulæ mancipia, ite Principes, fidem aulæ habete utrique, quæ fidem frangit Deo. Nunquid rectè iterum illud clamabo? *Exeat aula, qui pius esse cupit?* Exit ecce PANCHARIUS aulâ, à matre & sorore Christianis castigatus, & pius est iterum, iterum Christum amplectitur, Iovemque damnat, spectante & audiente Diocletiano. Fuit hic

hic & verberibus sævit. Hæc tu PANCHARI, amoris divini in te principia crede. In theatrum abriperis: Spectatores Superos habebis. Exul Nicomediam abduceris. Gaude vel sic aulâ exiisse. Securi feriunt ; sanguini innatas. O factum bene ! hanc demum purpuram altera, ad quam tendis, Aula probat. Ex *Meneis*.

Sapientia est in pœnitundine peccatorum, in contemptu presentium commodorum, in desiderio futurorum præmiorum. Invenisti sapientiam, si prioris vite peccata defleas, si sæculi desideria parvipendas, si æternam beatitudinem toto desiderio concupisfeas.

S. SIBYLLINA V. 19. Martij.

NATA SIBYLLINA Papiæ in Biscossâ nobili familia D. Dominici tertium Ordinem nobilitavit. A teneris scelus ingens credidit esse, quem sibi horarum Canonicarum vicem numerum precum præfixerat, vel semel omittere. Loco solo cum se inclusisset, non nisi semel ad Virginem velatam, semel epulo Eucharistico reficienda sponso obviam processit. Gaudiis tunc inundabat, cum sanguini, quem ipsa flagris septem annis quotidie fundebat. Pudorem unicâ veste & contra æstum, & frigora tegebat. Nudo indormiebat ligno, suavissimo castitati thalamo. Annum XII. egressa, cum oculos corporis amisisset, animi invenit, & D. Dominicum manifestâ in luce conspicuum habuit, tantis gaudiis delibuta, ut jam nollet non fuisse cæca. Et verò quis unquam plura vel Argus vidit, quando longè pòst futura vidit, prædixit; conscios lethalis noxæ animos inspexit; è ligno, quo Christus pependit, reliquias, cordis tactu veras esse pervidit, eoq̄ue oculis jam penetravit, ut

G quo

quo Christus sub panis orbe, quo non lateret, perspiceret. Sed illa oculis carenti jucundissima spectacula fuere: videre non semel festo Pentecostes die sacrum Pneuma supra caput suum descendere. Denique cum precabunda beatissimum illum personam IESUM, illum illum solem potuit intueri, an non oculos habuisse jam probos putemus? Enimvero si oculis tunc non vidit, at certe charius aliquid oculis vidit. *Ex tom. 14. Bzovii.*

Præoccupatum secularibus desideriis animum delectatio sancta declinat, nec misceri poterunt vera vanis, aeterna caducis, spiritualia corporalibus, summa imis; ut pariter sapias quae sursum sunt, & quae super terram. S. Bern. hom. 5. de Ascens.

S. IOACHIMVS PATER B. M. V.
20. Martij.

IOACHIMVS è regiâ Davidis stirpe assem suum trifarum divisit. Partem templo sacram, alteram egenis & peregrinis communem, ultimam sibi & familiae voluit reliquam; testamento, quod vel caelum probavit. Nam cum in ipsam senectam usque sine hærede vixisset (probro id ætatis ac loci tanto, ut cum sacrificio suo etiam repulsam ab arâ tulerit) precibus suis apud Numen hoc questus, candidissimum nuntium certæ prolis accepit. Et verò spem ipse etiam rei eventus longè maximè superavit. Nata enim MARIA, & cum MARIA, renatus orbis est. Et pensavit profectò partus tam serus, quidquid morarum traxerat. Potuit ignosci tempori tam magna parturienti: potuit IOACHIMVS hæc unâ filiâ beatus ridere populos alios filiorum. Proinde officium patris facturus, caelo filiam, cui debebat, vix trimulâ dicat, & templo jam
tum

tum ancillam facrat, nullam cum hoc sacrificio re-
pulsam ab arâ extimescens. Ipse certus de Servit-
tore sinum Arahæ petit, inde paucis post annis
triumphantem CHRISTVM ovans sequitur in cæli
arces. Ibi ille olim sterilis senex omnium paren-
tum gloriam nunc exæquat. Summa ejus est, ge-
nuisse talem filiam, quæ talem illi nepotem pepe-
rit. Ex S. Io, Damasc. l. 4. de Fide Orth. & orat.
de Nat. Maria.

*Si primò non ex audiris, ab oratione non deficias;
imò precibus & clamori insistas; vult Deus rogari,
vult cogi, vult quadam importunitate vinci. Ideo
tibi dicit: Regnum celorum vim patitur, & vio-
lenti rapiunt illud. S. Greg. in psalm. 6. Pœnit.*

S. CVTHBERTVS EP. 20. Martij.

EXultabat puer CVTHBERTVS insolentiùs in-
ter æquales suos, victor cum omnibus aliis in
ludis, tum in luctâ præcipuè. Interea puero Pæda-
gogum submitit cælum trium annorù pusionem,
qui gravibus verbis castigavit leviculum, jussitque
mores assumere, qui infulam, quâ olim insignien-
dus esset, exornarent. Et audit CVTHBERTVS
Deum in infante loquentem, & jam tum abire ad
partes religiosorum hominum cogitavit. quod ut
posset faciliùs, ægotantis genu Medicus Ange-
lus, equo candido insignis, curavit. Homines
deinde ut pascere olim sciret, pascere pecora insti-
tuit, & vigil inter preces in illustri nocte Aidanum
Episcopum cælo vidit subire. Posthæc inter Reli-
giosos cum hospitem curam haberet, inter hos
aliquando Angelum numeravit. Nocturnas Vene-
ris faces sæpius rigentibus aquis mersus collo te-
nus extinxit. Episcopus Lindisfarnensis, altero
statim

Itatim anno libentiùs infulam posuit, quàm sumpsit. Mira quæ patravit plurima alia narrant, & inter hæc feras abactas à pascuis, ab agris aves, ex corporibus tortores damonas, corpus quoque ejus post annos quadringentos decemque & octo integrum mirantur. At me judice majus miraculum tu facies juvenus, si vel pauculos illos annos, quibus vives, integrum corpusculum servabis. *Ex Bedâ.*

O quàm compositum reddit omnem corporis staturam, nec non & mentis habitum disciplina! cervicem submittit, ponit supercilia, componit vultum, ligat oculos, cachinnos cohibet, gulam frenat, iram sedat, format incessum. S. Bern. in Ep. ad Soph. V.

S. WVLPHRANNVS EP. 20. Martij.

WVLPHRANNVS est Senonum Pont. idemque Frisiorum Apostolus. Ad hos cum mari contederet, & Ministro sacer calicis orbis imprudenti in undas excidisset, jussit brachium hunc in aquas tendere. Tendenti continuo orbis, spectatores Christo adhaerunt. Morem vel Gente suam barbarum magis, quo victima Diis improbis juvenus innocens cadebat, non uno miraculo antiquavit. Nam & suspensum puerum à laqueo absolvit, &, ut geminis aliis, qui mari exæstuant præda expositi fuerunt, succurreret, sicco pede undas perambulavit, & dextram hunc, illum sinistra molliter prehenso ad litus eduxit, mox meliore aquam, & Christiano ex more mersos mari restituit incolames. Atque his miris filium etiam Ducis Radbodi ad Christum pertraxit, sed non Radbodum ipsum. Nimirum jam factis undis etiam iste admoendus, cum ex WVLPHRANNO intellexisset, Majores suos, Ducesque Frisonum omnes (qui

(qui quidem superstitioni dediti fuissent) inferis damnatos esse, exclamavit improbo joco, malle se cum pluribus & Majoribus suis etiam apud inferos, quam sine his, & cum pauculis aliis apud Superos degere. In hac sententiâ ludibria demonis mali firmarunt, qui aureos illi montes, certè aurea palatia pollicirus est, Et jam iverat legatus à Radbodo missus, qui Deorum munera inspiceret: jam inspecta probaverat oculus fascinatus, cum socius, quem WULPHRANNVS addidit, vana ædificia unico signo crucis omnia destruxit. Radbodus interea prius, quàm nuntij redirent, ad illos suos plures abiit. Ex Lippeloo.

Renovetur cor à carnalibus desideriis, ut exclusis illis introducatur amor Dei & amor patriæ celestis: recedant ab ore arrogantia & derogatio, & succedant peccatorum confessio & bona de proximis æstimatio; assumatur continentia & innocentia, ut contrariis virtutibus contraria vitia depellantur. S. Bern. sent.

B. AMBROSIVS SANSEDONIVS C.

20. Martii.

Senis ortus AMBROSIVS SANSEDONIVS natalem noctem communem cum D. Thoma & Iacobo Mevaniensi habuit. Eam ne candidam orbis dubitaret, tergemina calculo suo Luna notavit; manè deinde vox probavit pueruli *ad scholas, ad scholas* conclamantis, qui quidem causam clamoris rogatus, tres Principes Doctores natos respondit. Porrò AMBROSIVS infans manibus captus pedibusque ea vincula in æde D. Dominici rupit. Viros Religiosos in nutricum brachijs risu salutabat, nec alio magis quàm imaginum aspectu delectabatur, profanas longè repellens, sacras osculis

osculis fatigans. Iam septennis VIRGINIS officium quotidie solitus est persolvere: novennis verò ieiunia pane & aquâ sancta habere: insuper quot hebdomadis, die MATRI VIRGINI dicato, ut egētes hospicio excipere, ut illud etiam Angeli ambirent, & modulos suos adderent. Fugam è mundo meditati, & declinanti, nescio quod, epulum geniale, Proteus Orci eremicolam mentitus suadere cœpit, primam ætatē suo exemplo voluptati libaret, senectutem DEO litaret. At improbum consiliarium AMBROSIVS signo crucis pepulit. Iamque D. Dominici, jam Alb. M. discipulus, mox ipse Doctor sacrarum literarum Lutetiæ, tum Coloniae fuit. Atque ut sciremus unde doctrinam suam haberet, visa est palam Divina columba in aures loqui AMBROSIO, quæ ille ad concionem clamaret. *Ex Ann. Dominic.*

O seculum nequam! quod tuos sic soles beare amicos, ut Dei facias inimicos! planè enim qui amicus esse vult tuus, inimicus Dei constituitur: Amicus itaque mundi excluditur à consilio amicorum Dei. S. Bern. in Epist.

S. BENEDICTVS ABRAS. 21. Martij.

BENEDICTVS puer ludum cum eremo mutavit, satis jam magnus philosophus, qui terrena contemnere didicerat. Ibi multò post malus Orci pullus merulam mentitus, ingens sub animo libidinis incendium excitavit: sed ille nudus in spinas abjectus sanguine id extinxit; ut quando Poëta rosas olim omnes candidas volunt fuisse, ex his spinis primùm credam erubuisse. Secundùm hæc cum socios legeret, multa admiratione digna fecit, multa passus est. Illud lepidum etiam memoratu. Discipulum, qui à divinis ante finem subducere

ducere se amabat, attentioribus oculis arbitratus, vidit à Stygii coloris nano vestis orâ prehensum è templo trahi. Castigavit virgis vagum, & ecce parvulus etiam ille è Styge Maurus. tergum, ne virgis daret, fugæ dedit. At BENEDICTVS castra sanctissima in monte Cassinate locavit: illic everso Apollinis fano, postquam veriora cum aliis multis, tum Totilæ imprimis oracula dedisset, famâ, & discipulis orbem impleffet, sibi etiam denique vases sepulchrum parari iussit, & inter suorum manus, ut Ducem decebat, stans oppetiit. Mox duo Magistrum capere viderunt in cælos viam, amplam illam & veste pulcherrimâ stratam, multiq̄ue luminibus coruscantem. Eam tunc nescio quis Cælitum viam Benedicti; D. Bernardus illius leges dixit; ut jam mirum non sit, si eandem tot Pontifices & Reges calcarunt. Nam viam ad cælum expeditam & jucundam quærebant, vel mundo Doctore. *Ex S. Greg. M.*

Illud Sathana opus est, ut cogitationes orantis in infinita jaculetur, nec sinat hominem in ea persistere postulatione, quam impetrare contendit. Novit quippe, quòd si perseveret deprecans, exaudiet eum, qui fecit illum, etsi innumerabilia peccata admisserit. S. Ephrem in Pan.

S. CATHARINA SVECA V. 22. Martij.

Infans CATHARINA respuit impurarum nutrimentum ubera, castarum ambiit, Veneris jam in cunis hostis. Puella pupas tractavit; sed cum pupas induci demones verberarent dormientem, etiam has sibi Venerem iussit habere. Viro nupta dotem virginitatem attulit, & arrham virginitatem vicissim ab ipso accepit; quæ ut tuta in thalamo etiam dormiret, humi hunc stravit, vilibusque panni-

panniculis, licet è principe familiã esset, involvit. Quæ virtus ita cæli Reginam cœpit, ut vultu blandissimo CATHARINAM intueri sit visa, ac totis oculis focrum, quod vestium luxum hæc amaret. Interim centonibus CATHARINÆ DEVS purpuræ splendorem non semel addidit. Romæ cum ageret, pudicitia custodem B. Sebastianum sibi legit, opemque sæpius ejus præsentem sensit. Gravius nihil aggressa est vel facere ipsa vel alteri suadere, quàm VIRGINEM Angeli verbis salutasset. Castigavit tamen MATER MAGNA clientem suam, cum præter Brigittæ matris & virorum Religiosorum voluntatem, patriam cogitaret. Visa est enim sibi CATHARINA inter mundi laborantis incendia frustra opem à VIRGINE rogare, nî Majorum voluntati pareret, & patriam cælo posthaberet. Mortua est pridie VIRGINIS ANNUNTIATÆ, cum plures annos quotidie animum confessione expiasset. Funus Ericus Rex suis humeris extulit. Cælum stellam legavit, quæ funus comitaretur. Miraris nobiles funeris curatores? Nobiliores anima habuit, Angelos. *Ex Surio.*

Vitam tuam quotidianã discussione examina; attende diligenter, quantum proficias, vel quantum deficias: qualis sis in moribus, & qualis in affectibus: quàm similis sis Deo, vel quàm dissimilis, quàm propè vel quàm longè, non locorum intervalis, sed morum affectibus. S. Bern. l. Med. c. 5.

S. OTHO CONF. 23. Martij.

Romæ natus OTHO Palladi primam ætatem devovit. A Pallade deinde ad Martem transfuit, utroque propitio. Nam & literis excultus, & armis præstans Lothario Imp. cum hic Innocen-
tio

tio III. Pont. contra Pseudopontificem auxilium ferret, ita volente, veteri Majorum gloriæ Equitis etiam titulos adjecit. Nimirum nulla adæquè calcaria virtutem extimulant, uti aurea. Quod tamen DÆVS sub suis signis militare vellet OTHONEM, ostendit quæ mundus suis stipendia numeraret. Proinde pro Alexandro III. Pont. contra Frid. Imp. arma gerit, speratque palmas & triumphos, captivus carcerem ab hoc aufert & vincula. Adest tamen D. Bernardus precibus vocatus, & dormientem ex hostium manibus non vano somnio educit. Squalor carceris & fames longa alium vultum OTHONI inducunt, ut facillè omnes falleret. Liber ergo arma in se vertit, sibi bellū indixit. Locus castris metandis placuit Beneventum inter & Asculum. Sed & propugnaculum ingens extruxit cellam humilem: tela preces erant: vulnera ab hostili manu nulla, honestissima à suâ manurulit. Ita sese subjugato, Arianensium quoque superstitionem aggressus expugnare, effecit, ut qui ad id tempus Iani bifrontis imaginem, quæ publicis, quæ privatis ædificijs præfigebant, Christiani Christum potiùs præ se ferrent, quàm Deos ridiculos. Iisdem imminentem ob scelera non modò ab Agarenis, sed Christianis etiam vastitatem, & ruinam prædixit; cui tamen ipse morte subduxit sese. Ex Ferrar.

Quæ nos agit vesania vitiorum? sitire absinthium, hujus mundi sequi naufragium, vitæ labentis pati infortunium; impia Tyrannidis ferre dominium. & non magis convolare ad Sanctorum felicitatem & ad Angelorum societatem? S. Bern. in Medit.

S. SIMON TRIDENTIN. M. 24. Martij.

Iterum hodie impietas odii suis sanguine innocenti livavit, & cum Christi non potuit amplius, Christiani certè sanguinem fudit crudelis. Tridentum tragediam spectavit. Egere Iudæi, & principem Christi personam SIMON sustinuit, puerulus vix dum menses viginti novem natus. Matres omnes Tridentinæ illacrymarunt. Porro nomina præcipuorum carnificum sunt Moyses, Samuel, & Tobias, sancta nomina, sed improbilissimi homines. Ex his Tobias, fortè iustitabundum ad ædes paternas SIMONEM, & blanditiis captum pullum in domū Samuelis nequam vultur asportavit. Tum verò convolvit cum Moyse reliquum corvorum agmen: uva, poma, & id genus illecebræ primò objecta lacrymanti. Tum nudatum corpusculum & injectum, quod vagitum strangularet, collo strophium. Mox sceleris auctor Moyses è genis particulam carnis forficibus princeps aufert, inde alii atque alii succedunt. Idem in dextrâ tibiâ factitatum. Tum denique in formam Crucis extensa victima omnium stilis ac cultis præda cessit, & sanguis sicim cruentam restincturus craterem exceptus est. Horam carnificina durat, cum SIMON è manibus tortorū in cælos evasit. Hodie merito illi plaudit juvenus, ut qui maxima patientem Christum tantillus nobis reculit.

Ex Ioan. Matth. Tiber.

Sit tibi IESVS semper in corde, & nunquam imago Crucifixi ab animo tuo recedat: hic tibi sit cibus & potus, dulcedo & consolatio tua, mel tuum, desiderium tuum; lectio tua & meditatio tua; vita & mors, & resurrectio tua. S. Bern. in Form. Vir.

AN

ANNUNTIATIO B. M. V. 25. Martij.

Hic ille dies est, quo non tam VIRGINI, quam mortalibus omnibus salutem Cælū nuntiavit. Nam cum homini consulere in humanā imagine DEVS statuisset, eamque in rem jam olim præ omnibus sibi in matrem MARIAM legisset; ad illam legatum Gabrielem misit, qui postulata exponeret, & VIRGINIS Cælitum nomine assensum peteret. Fecit hic imperata, & latissimum illud AVÆ lætis MARIÆ tulit, aliaque in laudē addidit, quæ Angelum imitantes homines meritò quotidie gaudemus iterare. Sed nunquam pulchritas illa erubuit, quàm ad tot laudes suas; mirante nimirum honorem suum modestiâ: quâ nemo unquam minùs agnoscit dotes suas: nemo minùs libenter extolli audit. Itaque aggressus timorem adimere beatus Nuntius, matrem fore varicinatur DEI; inde nomen adjicit filii, scepra item & regna (omnia æter-natura) promittit. MARIA, vel quòd quinnam virgo paritura esset nesciret, vel quòd mater sine virgine esse noller, longè magis hæsitare, & de pudore, quem DEO voverat, anxia, quæ id fieri posset, rogare. Mox tamen, ut ille arcanum rei ordinem enarravit, ANCELLAM modestissimè se præfata annuit, & verbum illud expectatissimè, FIAT, pronuntiavit. Tunc HOMO DEVS & DEVS HOMO potuit dici. Tunc VIRGO quod DEVS fecit, & unico verbo, quo hic orbem antè creavit, illa recreavit. Ex S. Luca & Ioan.

Inter gratias Virginis præcipuè redolebat Myrrha Castitatis & Thus Pietatis, Odor iste super omnia aromata, Dominum Majestatis de Excelsis attrahit & invitat, ut inclinet cælos & descendat.
Guerric. l. 1. de Annunc.

S. LVDGERVS EPISC. 26. Martij.

Cælo prius quàm lucem aspiceret, charum esse LVDGERVM apparuit. Palus enim per cadentis matris latus egressus, cum mortem illaturus utrique crederetur, obstetricis instar fuit. Vix verba fingere blæsa, vix gressum firmare scivit, cum magnam in parvulo indolem studia proderunt. Neque enim ille, ut amet ea ætas, ludicris delectari, sed jam tum seria agere, & vel cortices in libros concinnare, vel lectitanti similis aut scriptitanti assidere. Quare compellatus à nutrice, qui diem transegisset, vel libros, respondit, scribendo vel legendo scriptos. Iterum quo magistro usus esset, rogatus, Deo, subiecit. Talem in familiaritatem suam Musæ, & in ipsa adyta sapientiæ admiserunt, quam ut in alios effunderet, ad Frisones Saxonesque contendit: Episcopus Monasterii primus Cœnobium etiam Werdense extruxit, & cum nemora densa obsisterent, ad hæc excindenda famulis ventis est usus, qui noctu everfis latè arbutis, aream amplam ædificio pararunt, unâ tantum arbore relictâ, quæ precantè LVDGERVM texerat. Illud etiam memorabile. Carolum M. cui impiis charus erat, tertio vocatus, dum preces, quas Canonicas dicimus, recitaret, neglexit adire, & appellatus eâ de re, respondit cum majore Principe sibi colloquium fuisse. Atque hæc, quæ offenderet delicatorem ætatem nostram, libertas, chariorem etiam Carolo fecit, meruitque hic, dum astra, Alcuino doctore usus, contemplatur, novam stellam in cælo videre, LVDGERVM mortuum. Ex Surio & Lippelo.

Verè breve est, omnino tempus. Infelix proinde qui

in

in vita huius lubrico fidens perituram insumit operam, nec advertit, quoniam vapor est admodicum parens, & vanitas vanitatum. S. Bern. in sent.

S. RVPERTVS EP. 27. Martij.

Sanguinem suum, quem ad Franciæ Reges Ducesque Hiberniæ referebat RVPERTVS, tum nobilem esse probavit, quando Vangionum Episcopus virgis servilem in modum per urbem cæsus, & in exilium est actus. Sed nobilissimo exul dignum domicilium patuit, Bojaria. Huc evocatus in exilium inde superstitionem misit, & primus ferè Boiis patriam suam cælum ipse exul ostendit, regemque primò Theodonem, tum proceres, mox populum magno numero sacro fonte lustravit. Abhinc sedem & arcem sacrorum Iuvaviæ (quæ hodie Salisburgum est) posuit, mox Cœnobium hîc templumque D. Petro, alterum dein montibus, idque D. Maximiliano sacrum, velut præsidium sanctæ religionis imposuit, prodigiosis ignibus tunc nobile. Sub hæc in patriam magnis itineribus contendit, novasque auxiliares copias viros XII. adduxit, sui planè, ut aliud nihil dicam, simillimos. His adjuvantibus bellum sanctum, totam penè Bojariam Christo subegit, templaque velut propugnacula pietatis plurima passim extruxit. Inter hæc utique & pulcherrimum ornamentum patriæ, & firmissimum munimentum Ædes veteris Oeringæ numeratur, DEIPARÆ sacra; ut quando huic omnia se debere Boii faterentur, multum profectò etiam RVPERTO debeant, qui Regionis tutelam, eam VIRGINEM inquam, princeps conciliavit. Obiit anno DC. XXVIII. fati sui certus & dici. Parentare lacrimis omnes

omnes Boii, sed Angeli cantu festivo visi: illi fordidati, hi candidati: ut nosset illos funeri, hos animi triumpho adesse. *Ex Surio.*

Ad omnem tentationem, ad omnem tribulationem, ad omnem denique cuiusque modi necessitat. m. aperta est nobis urbs confugii; sinus Matris expansus est, parata sunt foramina petra, patent viscera misericordia Dei nostri. S. Bern. serm. 7. Qui habit.

S. GVNTRAMVS C. 28. Martij.

QVI Reges salvam maiestatem, & regna sua volunt, rectè arces adificant, & propugnacula; sed rectius iudem aras fruunt templaque, & ad stipendia optimos præsidarios, egentes evocant. Inter hos meritò Regem GVNTRAMVM numeramus, pulcherrimum Gallix liliam, & meritò in Marianum hortum transplantandum. Regias hic gazas omnes, vel in sinum pauperum, vel templorum adyta prodigus sparsit. Certavit verò cum GUNTRAMO DEUS, nunquam non victor, si de liberalitate cum homine certamen sit. Et forte fortunâ somno, ad quem à venatione fessum perstreptentis rivuli susurrus invitaverat, aliquantum indulgebat. Hic qui pro dormiente vigilabat, armiger, vidit Dominum cum somno nescio quod animalculum proflare; ei cum pontemense regio fluxisset, aquas superavit, & proximo spelæo successit, paulò post viam eandem relegens ore denudò Regis se abdidit. Subinde hic evigilat, & somnium de reperto thesauro narrat. Sed & armiger subjicit, quæ vigilans somniaverat. Ergo in specum itur, & ingens auri vis eruitur, sed omnis iterum exlo, hoc est templis, & egenis transferenda. Quo factum, ut sicam eorum, qui parricidas

cidās manus afferre regi vel epulo sacro accumbenti, vel ad matutinas preces cuncti parabant, semper Numē excusserit prodideritque. Tam firma, ô Reges, munimenta templa sunt, tam fidi, si admititis, corporum vestrorum custodes pauperum sunt cohors. *Ex Paul. Diac. & Greg. Turon.*

Vsura mundi centum ad unum: Deus unum accipit ad centum: & tamen homines cum Deo nolunt habere contractum. Sunt forsā de cautione solliciti? Quare? homo homini exigua chartula obligatione constringitur? Deus ot & tantis voluminibus caret, & debitor non tenetur. S. Chryl. serm. 25.

SS. ARMOGASTVS ET SATYRVS.

29. Martij.

AMbos Geiserici Arriani Regis furor affixit, et si SATYRVS regis domūs Procurator, ARMOGASTVS Comes esset. Et SATYRO quidem, nā ad perfidiam regis mores suos etiam ipse componeret, ob oculos ponebantur officii, bonorum, & liberorum spoliationes, magna semper apud aulicos momenta: ipsa aded conjunx ultimæ sortis homini, & qui camelos agebat, ad ludibrium jam fuerat destinata. Sed facile despiciere hæc omnia poterat SATYRVS, qui oculos celo defixerat. Illa expugnare ferreum poterant animum: supplex marito conjunx & juncta matri liberorum cohors firmissima acies; structæ deinde ante pedes infidæ, infans, inquam, abjectus, minimus ille, sed maximus apud patrem orator; confusa denique omnium in unum lacrymæ genitusque, potentissima apud domesticos tela. Perstitit tamen inconcussus SATYRVS, & objurgavit etiam intempestivam suorum pietatem, & quæ impium in DEVM esse

esse juberet. Ita ab officio dejectus omnibusque exutus in exilium nihil præter innocentiam extulit fidemque DEO servatam. Iam ARMOGASTVS cum nervis tibiarum & frons torquerentur, nervo altero hos & fortiori (cruce) non semel rupit. E pedibus suspensus dormire poterat videri. Ad sabulum eruendum damnatus virum in arenam se præstitit. Bubus pascendis præfectus dignum hunc Martyre magistratum censuit esse. Mortuus quoque tumulari, tamen non nisi sub arbore voluit. Sed egesta sub hac humus sarcophagum è marmore ostendit tam splendidum magnificumque, ut invidere tumulum pastori Reges potuerint. *Ex Vict. Viicen.*

Si paupertatem vix ferre possumus temporalem, in æternum fieri mendicus quis durabit? Cur ergo Christianus, cui militare est id quod vivit sæculo, non cogitat, ut pericula terrena otis celestibus consoletur? S. Pet. Chryf. ferm. 54.

S. EVSTASIVS ABB. 29. Martij.

Columbani discipulus fuit EVSTASIVS, ejusque in Luxoviensis Cœnobii præfecturam successor. Pœnitentium dolori ita semper condoluit, ut prior ipse lacrimas daret, imò suis illorum prolliceret lacrimas, optimam semper peccantibus medicinam. Et si igitur lacrimis oculos suos corrumpere videretur, geminis tamen virginibus restituit amissos. Has inter Burgundophora fuit Chagnerici viri nobilis filia, & Deo jam olim desponsa; quæ cum postea, parente auctore, hominis thalamum cogitaret, vindicavit febris cogitarum adulterium, & ut patri dolerent oculi, filiam suam eripuit. At EVSTASIVS primò patrem facinus suum videre,

videre, tum filiam etiam diem fecit. jam inter eos, qui principes facem Christianæ legis in Boicam intulerunt, numeres EYSTASIVM licet. Et tulit ille operæ pretium suæ, non item Agrestinus, homo temerarius ac vaser, nihilque monachi præter nomen vestemque præ se ferens. Hic malus in eum diem discipulus, religionis tamen magisterium affectavit, & cum minus ex sententiâ cederet, institit magistrum EYSTASIVM totumque Columbanæ gregem calumniis petere, eamque in rem socios cogere. Sed ex his aliis lupus, aliis fulmen, morbus aliis, ipsi Agrestino silentium securis imposuit à servulo impacta; cum eum non multò antè accusatorem expertus EYSTASIVS, ad divinum tribunal vocasset. Securus hic paulò post, prævisâ (quò minus timeret) morte, rectius accusaturus Magister discipulum ingratum. *Ex Surio.*

O si velimus omnem mentis nostræ paralyfin per- videre, animam nostram virtutibus destitutam jacere in vitiorum stratis videremus: luceret nobis quemadmodum Christus & nostras quotidie maximas respicit voluntates, & ad salutaria nos remedia pertrahit & perurget invitos. S. Pet. Chryl. serm. 50.

S. MECHTILDIS V. 29. Martij.

Ceras alii avitas in MECHTILDE easque Principum & Imperatorum numerant; at nos virtutes, quas si non omnes enumerare poterimus, aliquas certè advocabimus. Et primò quidè, quod ferè amat in illustribus puellis fieri, in cunis desponsa videtur, sed nimirum Christo. Certè quinto ætatis anno è parentis in DEI abiit Parthenonem, qui Dieflæ tunc fuit. Ab hominis thalamo quàm abhorrucrit, inde æstimes, quòd omni lecto abstinerit,

nuerit, carnem quam oderit carnisque illecebras, inde, quod ab hac semper, dum vixit, abstinerit; sed nec vinum admisit unquam, nisi Ratisponæ ex aquâ factum; si tamen id vinum fuit & non nectar potius, quod cælum inuita tertio tunc miscuit. Iam virginem adultam illam, sed clinguem, & ab orco obsessam unâ operâ & linguæ vinculis & obsidione tam gravi liberavit. Plura alia miraque vel cum Antistita esset Edelstetta in Sueviâ, vel Diessa (nam huc sub vitæ finem rediit) à morte ipsius sunt prodita, quod morbos reduces non silentibus minaretur. Crilli demortuæ fulmina exarmarunt. Pagum Diengensem cum dotem monasterio impetrasset, partem reddituum devovit sanctioribus panibus pascendis, qui sacrificantium usui cederent. Atque hoc est credo, cur ultimam ægrotanti solatia è cælo tulit VYRGO MAGNA, & cibum divinum Angeli ministrarunt, quando nec epulum, nec epuli spectacula, nec structores, nec convivæ nobiliores potuerunt esse.

Ex tom. 4. ant. lect. Canisii.

Confitere peccatum, ut Christi possis venire ad mensam, ut sit tibi panis Christus, & panis ipse frangatur in tuorum veniam peccatorum: ut fiat tibi poculum Christus, qui in tuorum delictorum remissionem funditur. Agnosce te peccatorem, ut tecum prandeat Christus. S. Pet. Chryf. ferm. 30.

S. REGVLVS EPISC. 30. Martij.

ITer in Gallias D. Dionysio cum gemino comite instituenti tertius comes REGVLVS accessit, non infelicibus auspiciis. Etenim cum illi sanguine suo sterile etiamnum solum rigassent, inter divina REGVLVS ejus rei nuntias ternas columbas habuit,

habuit, quæ singulæ singulorum Martyrum nomina in schedâ ferebant descripta. His ille auspiciis fretus bellum omni superstitioni indixit, templa passim Deorum evertit, Deo posuit. Cùm ex humano hospicio Stygis incolam exigeret, voluit hic in mulum REGVLÆ migrare. At quò virtutem crucis vel ab hoc magistro docerentur nostri hæretici, mulus pede priore in pulvere crucem scripsit, itaque longè hostem proscrispsit. Divus verò, qui aditum hunc orco negavit, exitum è carceribus Christianis facilè indulgit. Nam cùm permulti inter vincula agerent, REGVLVS scipione clavis vicem usus, ostium pulsavit, aperuit, vinctos omnes dimisit; cumque urbi Præfectus unam pro omnibus vicariam victimam REGVLVM morti destinasset, in somnis Dionysius adfuit, mortemque, quam REGVLO parabat, ipsi iudici intentavit. Illud simul lepidum, simul mirandum. Ad concionem dicebat; sed dicentem garrula animalia ranæ sæpè sæpius interpellabant. Imperavit REGVLVS silentiam immorigeris, & ecce continuò tacitæ audiverunt declamantem. Dixisses tunc illas in homines iterum, hodie verò homines in ranas iterum abiisse.

Ex Petro de Nat.

*Si amor Dei tenere te non potest, saltem teneat
& arceat timor Iudicii, metus gehenna, laqueus
mortis, dolores inferni, ignis urens, vermis corrodens,
sulphur sætens, tartarica & omnia mala. S. Ber. de
Int. dom. c. 63.*

S. BALBINA V. 31. Martij.

PVellis aliis sponsum forma, BALBINÆ deformitas conciliavit. Id in hunc modum accidit. Admiraculum primò formosa fuit, obque id parenti Quirino Tribuno unicè chara. Sed quia hinc
Alexan-

Alexandrum Pont. itemque Hermetem Praefectum ob fidem in vinculis habebat, Numen vindicare impietatem patris in filia (oculo parentis) statuit, colloque virginis ingens onus, & quod omnem pulchritudinem extingueret, strumam appendit. Cum hac dote cum nulli jam placeret BALBINAM ducere, & parens desperandum sibi de nuptijs filiae videret, Alexandrum in vinculis accessit, promisitque, si strumam filiae collo pelleret, superstitionem se cum hac animo pulsurum. Facile utrimque convenit. Vix admovit Alexander filiae vincula sua, quae Quirinus injecerat, cum illa strumam, uterque superstitionem posuit. Itaque jam nuptiae splendide parabantur. Sed puer elegantissimus adstitit virgini, face armatus. Is sive Amor sive Hymeneus sanctior facile melioris Sponsi amore accendit, IESUQUE ut nuberet, induxit. Interea creberrima oscula salutis auctoribus vinculis Alexandri fixit. Idem praestitit monita ab Alexandro D. Petri vinculis. Mortui deinde pro Christo & Alexander & pater; virgo longius supervixit, utriusque heres virtutis. Ex Ferrario.

Sit suavis & dulcis affectui tuo Dominus IESVS contra male utriusque dulces vite carnalis illecebras, & vincat dulcedo dulcedinem quemadmodum clavus clavum expellit. Sit etiam fortis & constans amor tuus, nec cedens terroribus, nec succumbens laboribus. S. Bern. serm. 20. in Cant.